

ΜΑΘΗΜΑΤΑ (ΔΑΝΘΑΣΜΕΝΗΣ) ΟΡΘΟΤΗΤΑΣ

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
Publication date: 15 January 2018

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Το μεγαλύτερο, κυριολεκτικά υπαρξιακό, πρόβλημα της Ευρώπης σήμερα είναι η παράνομη μετανάστευση. Παρ' όλη την εξόφθαλμη κοινωνική, πολιτική και οικονομική απειλή από την διασυνοριακή μετακίνηση πληθυσμών ξένων προς την Ευρώπη, που ελάχιστες ως ανύπαρκτες δυνατότητες προσαρμογής στις ευρωπαϊκές κοινωνίες έχουν, οι Βρυξέλες επιμένουν στον «εμβολιασμό» της Γηραιάς Ηπείρου με αφρό-ασιατικούς «παράτυπους» που, κατά τους μανδαρίνους του Υάλινου Πύργου, θα δώσουν την αναγκαία δημογραφική και πολιτιστική ώθηση στις ευρωπαϊκές κοινωνίες.

Η ιδέα είναι όντως εξωπραγματική και ιστορικά και κοινωνικά αλλήθωρη, πλην όμως μια στρατιά πολιτικών και «διαμορφωτών γνώμης» μας βομβαρδίζει αενάως με τα «καλά» της παράνομης μετανάστευσης.

Το ό,τι μια τέτοια «πολιτική» είναι εξαιρετικά επικίνδυνη, δεν φαίνεται να επηρεάζει την επιμονή των Βρυξελών να επιβάλουν την «λύση» της «παράτυπης» μετανάστευσης ως το ελιξίριο της νεότητας για την Γηραιά Ήπειρο στην κοινή γνώμη των κρατών-μελών.

Αδίκως εκείνοι που δικαίως ανησυχούν αναφέρουν τα παραδείγματα χωρών όπως η Γαλλία, η Ολλανδία, και, προπάντων, η Βρετανία, όπου η τριτοκοσμική μετανάστευση – νόμιμη και «παράτυπη»-- έχουν δημιουργήσει επικίνδυνα αδιέξοδα. Ο αιώνιος αντίλογος των μανδαρίνων και των περί αυτών «προοδευτικών» είναι ο μύθος της «ποικιλότητας» (diversity) ως του *φαντασιακού θεμελίου ευημερίας του αύριο στον δυτικό κόσμο.*

Η Ελλάδα έχει κάθε λόγο να αντιστέκεται στις θεωρίες «πολυπολιτισμικότητας» και «ποικιλότητας». Η ιστορία της και ιδιοσυστασία της, όπως γενικά τα ήθη και έθιμα της, δεν επιτρέπουν «εκσυγχρονισμούς» τους οποίους μεγαλύτερες χώρες αντέχουν (μετά βίας) εξ αιτίας το μεγέθους τους.

Η Ελλάδα δυστυχώς εξακολουθεί να υπνώττει σε θέματα εσωτερικής ασφάλειας, ένα σημαντικό μέρος των οποίων (και πιθανώς, αυτή την στιγμή, το σημαντικότερο) είναι η εισροή των «παράτυπων». Ιδιαίτερο μάλιστα ενδιαφέρον παρουσιάζει το γεγονός ότι παρ' όλη την δυσθυμία του «κυριάρχου λάου» σε σχέση με την μεταβολή της Αθήνας, ας πούμε, σε κακή έκδοση τριτοκοσμικού γκέτο, οι ιδιαίτερες δραστήριες μειοψηφίες των «αλληλέγγυων», και των διαφόρων ΜΚΟ της Πέμπτης Φάλαγγας, *επιβάλλουν τις απόψεις τους χωρίς την παραμικρή αντίδραση από τα πολιτικά κόμματα που, υποτίθεται, αντιπολιτεύονται την κωμικοτραγική «κυβέρνηση» των ανοιχτών συνόρων.*

Φαίνεται επίσης ότι ουδείς ενοχλείται στην Ελλάδα από την αυξανόμενη πείρα δυτικοευρωπαϊκών κρατών όπου πλέον τα αρματωμένα στρατεύματα στους δρόμους έγιναν ρουτίνα για τον φόβο «παράτυπων» **ΚΑΙ** «νόμιμων» όπου η Πρωτοχρονιά απαιτεί μαζική αστυνομική κινητοποίηση για να αποφευχθούν κατά συρροή σεξουαλικές επιθέσεις «παράτυπων» κατά των γηγενών θηλυκού γένους· όπου η μετάδοση χριστουγεννιάτικων μηνυμάτων προσβάλει «θρησκευτικές μειονότητες» που απαιτούν την άμεση διακοπή τους· και όπου το στήσιμο μιας φάτνης γίνεται πολιτικό θέμα, με τις περίτρομες αρχές να σπεύδουν να αφαιρέσουν τέτοια αντικείμενα που δεν συνάδουν με την «ποικιλότητα» και «πολυπολιτισμικότητα».

Η ελληνική άποψη της ασφάλειας φαίνεται ότι πλέον αποκλίνει επικίνδυνα προς το ευρωπαϊκό «μέτρο», δηλαδή προς το αξίωμα της *αναγκαίας εγκατάλειψης βασικών εθνικών κοινωνικών και πολιτιστικών αρχών, που διαμορφώθηκαν δια μέσου αιώνων, και την αποδοχή ως αναπόφευκτου του δικαιώματος των «παράτυπων» να απαιτούν την ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ των αυτοχθόνων στις δικές τους παραδόσεις και «αξίες».*

Οι παρ' ημίν «στοχαστές» και «ειδικοί» φαίνεται επίσης να προσπερνούν την παγίδα των identity politics, ενός όρου που κάνει θραύση σε Ευρώπη και Αμερική, και ο οποίος παραπέμπει σε ένα σχιζοφρενικό σχήμα απαιτήσεων του κάθε πικραμένου με βάση αυτοπροσδιοριζόμενες «ταυτότητες» είτε αυτές είναι φυλετικές, θρησκευτικές, σεξουαλικές κ.λπ.

Το μέτρο της σύγχυσης που προκαλεί η βύθιση των πάντων στην κολυμπήθρα των identity politics είναι τεράστιο (βλ. π.χ. [εδώ](#) και [εδώ](#)): και ακόμη χειρότερα, τα identity politics τείνουν να αποκτήσουν τον ρόλο της **κεντρικής πολιτικής** των δυτικών ανεπτυγμένων κοινωνιών με ότι αυτό συνεπάγεται για τις **ελάχιστες απαιτήσεις ισορροπίας και προστασίας των εθνικών ταυτοτήτων, παραδόσεων, και επικρατούντων κοινωνικών αξιών**.

Το ερώτημα που ανακύπτει για την μακροπρόθεσμη ισορροπία και εσωτερική ασφάλεια της Ελλάδας είναι τούτο: επιλέγουμε την κοινωνία και εθνική υπόσταση με υφή χυλού απροσδιορίστων χαρακτηριστικών; Ή επιδιώκουμε την διατήρηση μιας εθνικής ταυτότητας η οποία, παρ' όλους τους βιασμούς και τις αυτοχειρίες των τελευταίων σαράντα ετών, εξακολουθεί να αντιστέκεται;

Οι «προοδευτικοί» μας είχαν και έχουν μια βαθιά ριζωμένη αντιπάθεια στην έννοια του Έθνους. Οι απερίγραπτες και αλλοπρόσαλλες «θέσεις» της επικρατούσας διεφθαρμένης πολιτικής μας τάξης έχουν κάνει κι αυτές καλά την δουλειά τους. Όπως φαίνεται όμως ένας στρατηγικός λαϊκός πυρήνας εξακολουθεί να πιστεύει σε μια έστω και τραυματισμένη ελληνικότητα και να αντιστέκεται στις κορώνες της «παγκοσμιοποίησης».

Υπό το φως όλων αυτών η μόνιμη και **αυξανόμενη απειλή της ισλαμικής τρομοκρατίας και μόνο** παίρνει διαστάσεις που επείγοντως πρέπει να αποτελέσουν θεμέλια μια εθνικής πολιτικής κατά της «παράτυπης» μετανάστευσης.

Για να το πούμε ωμά, η Ελλάδα θα προχωρήσει στην αυτοκτονία αν επιτρέψει την εγκατάσταση στο εσωτερικό της «πολυποίκιλων» περιχαρακωμένων αλλοθρήσκων κοινοτήτων σαν αυτές του [Molenbeek-Saint-Jean](#) των Βρυξελλών ή των [Banlieues](#) της Γαλλίας. Όμως, οι πιέσεις από την ΕΕ, και εν γένει από τους «ανεπτυγμένους», για πολιτικές **που προωθούν ακριβώς αυτό το μέλλον** είναι τεράστιες και ανυπόφορες.

Η στάση των λεγομένων «χωρών του Βίζεγκραντ», μπροστά στο εντονότατο σύνδρομο ενοχής που διακατέχει την «ανεπτυγμένη» Ευρώπη, και τον πολιτισμικό εκβιασμό της «ποικιλότητας», θα μπορούσε να διδάξει ορισμένα πράγματά στους παρ' ημίν, πλην όμως ο συγκεκριμένος χαρακτηρισμός των χωρών αυτών από τους κονδυλοφόρους των Βρυξελλών ως «φασιστικών» δημιουργεί ισχυρότατη αποτροπή στους έντρομους «ηγέτες» μας. Αλλά όπως κι αυτές οι χώρες, έτσι και η Ελλάδα δεν έχει **απολύτως κανέναν λόγο να αποδέχεται το σύνδρομο**

της ενοχής και τα παρεπόμενα του διότι η ιστορία της δεν περιέχει κανένα απολύτως από τα στοιχεία εκείνα που κατ' αρχήν δημιούργησαν τις ενοχές αυτές.

Αν αυτή η απλή αλήθεια ριζώσει στους «ηγέτες» μας υπάρχουν πιθανώς ελπίδες.